

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/115/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117213712
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Terézia Mecelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2117213712.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Terézie Mecelovej a členiek senátu JUDr. Zlatice Javorovej a JUDr. Gabriely Briškovej, vo veci žalobkyne: F. L., nar. X. H. XXXX, bytom R. V. C. XXXX/XX, K., zastúpenej: OZ Centrum správnej pomoci Trnava, Trakovice 158, IČO: 51 563 193, proti žalovanej: Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, Bratislava, IČO: 00 151 653, zastúpenej: AK JUDr. Marek Hic, s. r. o., P. O. Hviezdoslava 10625/23B, Martin, IČO: 36 865 036, o vydanie bezdôvodného obohatenia a iné, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 3. decembra 2018 č. k. 29Csp/23/2017-158, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd zmenu žaloby **n e p r i p ú ť a**.

II. Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti o zaplatenie 3.764,72 eur a v časti trov konania **r u ť a** vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol, II. žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni v rozsahu 100 %.

Rozhodnutie vo veci samej právne odôvodnil ustanovením § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1 až 3, ods. 5 a 6, § 54 ods. 1 a 2, § 451 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, § 1 ods. 4, § 1a ods. 1 nariadenia vlády Slovenskej republiky č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka (ďalej len „nariadenie vlády“).

Vecne dôvodil, že predmetom konania po čiastočnom späťvzatí zostal žalobou uplatnený nárok na zaplatenia sumy 3.764,72 eur s príslušenstvom z titulu vydania bezdôvodného obohatenia spolu s ročným úrokom z omeškania podľa aktuálnej úrokovej sadzby NBS od právoplatnosti rozsudku až do zaplatenia a zaplatenie sumy 500 eur ako primerané finančné zadostučinenie (následná zmena žaloby nebola pripustená). Žaloba bola okrem iného odôvodnená tým, že nakoľko zmluva neobsahovala všetky zákonom požadované náležitosti, úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Plnenie žalobkyňou nad poskytnutú istinu predstavuje na strane žalovanej bezdôvodné obohatenie. Súd prvej inštancie konštatoval, že v konaní nebolo sporné, že dňa 13.1.2011 došlo medzi žalobkyňou (ako dlžníkom) a žalovanou (ako veriteľom) k uzavretiu zmluvy o poskytnutí splátkového úveru č. 0286605135 (ďalej len „zmluva o úvere“, resp. „zmluva“) vo výške 8.000 eur. Uvedená zmluva je spotrebiteľská. Aplikácia inštitútu bezdôvodného obohatenia v záväzkovoprávnych vzťahoch prichádza do úvahy za splnenia podmienok vymedzených v § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. V danom prípade nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia bol odvodzovaný od bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru pre absenciu zákonných náležitostí úverovej zmluvy. Súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že zmluva o úvere zo dňa 13.1.2011 obsahovala všetky náležitosti. Prvým argumentom žalobkyne v otázke prijatia záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy o úvere bolo tvrdenie, že žalovaná v obsahu zmluvy nerefletovala na nutnosť

konkrétneho uvedenia výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. K náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ (uvedenie výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov) súd uviedol, že z rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 (vo veci Home Credit Slovakia c/a Klára Biróová) z 9.11.2016 vyplýva, že v zmluve o úvere nemusí byť jednoznačne určené, aká časť každej splátky bude započítavaná na istinu, prípadne iné časti splátky. Absencia rozpisu splátok nemá za následok bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Ďalšie žalobkyňou namietané argumenty týkajúce sa neprijateľných zmluvných podmienok, neskúmania bonity, rovnako tento následok nemohli vyvolať. Ďalej sa súd zaoberal i rozhodcovskou doložkou, ktorú ako neprijateľnú zmluvnú podmienku posúdil. V súvislosti s namietanou neprimeranosťou celkovej ceny úveru odkázal na § 53 ods. 6 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 4 a § 1a ods. 1 nariadenia vlády a dospel k záveru, že ak pri obdobnom úvere bola priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov vo výške 11,25 %, jej 2-násobok tak predstavuje 22,50 %. Z uvedeného tak vyplýva, že RPMN dohodnutá v úverovej zmluve vo výške 20,03 % neprevýšila najvyššiu prípustnú výšku odplaty ustanovenú všeobecne záväzným právnym predpisom. Vzhľadom na uvedené nebolo možné konštatovať bezúročnosť a bezpoplatkovosť poskytnutého úveru a následne ani teda vznik bezdôvodného obohatenia. Z uvedeného dôvodu súd v tomto štádiu nepreskúmaval ani existenciu vykonávaných platieb žalobkyňou, ktoré by eventuálne mohli predstavovať bezdôvodné obohatenie (v prípade konštatovania bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru). Zmluva o splátkovom úvere bola totiž vo svojom obsahu jasná, zrozumiteľná, priemernému spotrebiteľovi neskresľujúca a pravdivo uvádzala všetky podmienky úveru, definovala jeho povinnosti a v neposlednom rade obsahovala všetky náležitosti predpokladané ZoSÚ. Žalobkyni vznikla povinnosť zaplatiť nielen istinu, ale aj úroky a poplatky, spojené s jeho poskytnutím, čo nepochybne predstavuje vyjadrenie základného princípu úverovej zmluvy, kedy veriteľ sa zaväzuje poskytnúť dlžníkovi peňažné prostriedky a dlžník sa zaväzuje tieto vrátiť a zaplatiť úroky. Súd z tohto dôvodu žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 3.764,72 eur s príslušenstvom, zamietol. Nakoľko žalobkyňa nebola úspešná pri uplatnení uvedeného nároku ustanoveného zákonom a osobitnými predpismi, rovnako jej nevznikol nárok ani na primerané finančné zadostučinenie, a preto súd prvej inštancie žalobu zamietol aj v uvedenej časti.

Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil právne ust. § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), vecne úspechom žalovanej v konaní v plnom rozsahu.

2. Proti tomuto rozsudku v zamietajúcej časti o vydanie bezdôvodného obohatenia (ktoré navýšila na sumu 6.832,30 eur) podala žalobkyňa včas odvolanie. Odvolanie odôvodnila § 365 ods. 1 CSP. Uviedla, že žalobu písala podľa vzorov, ktoré našla na internete. Nemala finančné prostriedky na advokáta, v tom čase bola samoživiteľka troch nezaopatrených detí. Počas konania zmeškala lehotu na vyjadrenie, pretože nevedela spracovať rozsiahle vyjadrenie žalovanej (cez 50 strán). Súd jej odňal možnosť konať pred súdom. Zmluvu súd nepodrobil kontrole a neposkytol jej ako spotrebiteľke (slabšej strane) ochranu. Nesprávny je záver súdu prvej inštancie, že zmluva obsahovala všetky zákonom stanovené náležitosti. Poukázala na skutočnosť, že jej nebola vyplatená celá suma úveru (8.000 eur), ale len 7.831 eur (znížené o poplatok). Žalovanou uvádzaná výška RPMN potom nemôže byť správna. Pri poskytnutí tohto úveru s dobou splácania 9 rokov, je úrok vo výške 16,9 % úžerou. Nesprávne bola v zmluve uvedená aj celková čiastka, ktorú musel spotrebiteľ zaplatiť. Všetky tieto údaje mali vplyv na ekonomické správanie spotrebiteľa. Vzhľadom na uvedené je úver bezúročný a bez poplatkov. Rovnako účtovanie poplatku za správu úveru a za upomienku (25 eur), považuje za neprijateľné podmienky. Žalovaná navyše neskúmala bonitu klienta. Poukázala na skutočnosť pokiaľ ide o poistenie, že jediné, s čím bola v tejto súvislosti oboznámená, bola výška poplatku za poistenie, ktoré bolo bez jej vedomia potom zrušené. Žalobkyňa žalovanej zaplatila spolu sumu 14.663,30 eur. V závere žiadala, aby odvolací súd zrušil rozsudok súdu prvej inštancie a vydal rozsudok, ktorým určí, že úver je bezúročný a bez poplatkov a zaviazže žalovanú vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 6.832,30 eur.

3. Žalovaná sa k odvolaniu žalobkyne nevyjadřila.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie prípúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP, posudzujúc ho podľa obsahu) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offa na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale

nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je dôvodné v napadnutej časti zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

5. Podľa § 371 CSP žalobu nemožno v odvolacom konaní meniť.

Pokiaľ ide o časť odvolania, v rámci ktorej sa žalobkyňa domáha vydania rozsudku, ktorým sa určí, že úver je bezúročný a bez poplatkov a zaviazá žalovanú vydať žalobkyni bezdôvodné obohatenie v sume 6.832,30 eur, uvedené odvolací súd posúdil ako zmenu žaloby (pri bezdôvodnom obohatení čo sa týka sumy presahujúcej 3.764,72 eur, ktorá tvorila predmet konania pred súdom prvej inštancie), spočívajúcu v jej rozšírení.

Zmenu žaloby odvolací súd nepripustil v zmysle § 371 CSP, nakoľko toto vylučuje samotný zákon.

6. V prejednávanej veci súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore (čo sa týka napadnutej časti), že žalobkyni nevznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď dospel k záveru, že zmluva obsahuje všetky zákonom stanovené náležitosti a preto úver poskytnutý žalovanou žalobkyni nie je bezúročný a bez poplatkov, pričom právnu úvahu konkretizoval len vo vzťahu k namietanej absencii obsahovej náležitosti výšky, počtu a termínov splátok istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ).

7. Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie absentuje právna argumentácia vo vzťahu k tvrdeniam žalobkyne, ktorými označila nedostatok jednotlivých obligatórnych obsahových náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovenia § 9 ods. 2 ZoSÚ (s výnimkou náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. k/ ZoSÚ). Paušálne skonštatovanie v závere, že „zmluva obsahovala všetky náležitosti predpokladané ZoSÚ“ a teda úver nemožno považovať za bezúročný a bez poplatkov, bolo preto nepreskúmateľné, postrádajúce zásadné vysvetlenie dôvodov vo vzťahu ku konkrétnej obsahovej náležitosti zmluvy a s ňou spojenej zákonom stanovenej sankcie, či právneho následku (porov. uznesenie Krajského súdu v Trnave z 29.5.2020 sp. zn. 10Co/251/2019).

8. Východiskom spotrebiteľskej ochrany je faktické nerovné postavenie vo vzťahu k profesionálnemu dodávateľovi, a to s ohľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku kontraktácii, vzhľadom na väčšiu profesionálnu skúsenosť predávajúceho, lepšiu znalosť práva a dostupnosť právnych služieb, ako i možnosť stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Spoločným znakom právnej úpravy spotrebiteľských zmlúv je snaha cestou práva vyrovnať túto faktickú nerovnosť a to formou obmedzenia autonómie vôle. Tá predstavuje elementárnu podmienku fungovania materiálneho právneho štátu, nie je však úplne absolútna a v rámci spotrebiteľských vzťahov je limitovaná princípom ochrany slabšej strany, teda spotrebiteľa (ktorý koná s dôverou v druhou stranu jej prezentovaný skutkový stav). Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádzal aj zákon ZoSÚ, ktorý stanovil osobitné náležitosti spotrebiteľskej úverovej zmluvy tak, aby za účelom odstránenia vyššie uvedenej faktickej nerovnováhy bol spotrebiteľ účinným spôsobom informovaný o podmienkach spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej úverovej zmluve posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z uzatvorenej úverovej zmluvy. Niektoré ustanovené náležitosti, a to práve tie, ktoré sú uvedené v § 11 ods. 1 písm. a/ ZoSÚ (v znení účinnom v čase uzavretia predmetnej zmluvy) zákonodarca v prospech ochrany spotrebiteľa preferoval až do takej miery, že ich neuvedenie v písomnej forme sankcionoval bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru ako sankcia pre dodávateľa, ktorý nerešpektuje zákon a tým spotrebiteľa vystavuje nerovnému postaveniu (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/127/2015).

9. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

10. Zákon (CSP) venuje zvýšenú pozornosť odôvodneniu súdneho rozhodnutia, normovaním jeho obsahových náležitostí. Ide o návod čo má odôvodnenie rozhodnutia súdu obsahovať, keďže má význam

z hľadiska prostriedku kontroly správnosti rozhodnutia, a to zo strany účastníkov konania (strán sporu), ako i súdu vyššej inštancie, ktorý ho bude preskúmať, ale aj zo strany verejnosti.

11. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb.), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach (oznámenie FMZV č. 209/1992 Zb.) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obrany proti takémuto uplatneniu.

12. Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky prijalo stanovisko (Zbierka stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov č. 1/2016), podľa ktorého nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania, avšak výnimočne, ak písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. (odňatie možnosti konať pred súdom).

13. V odôvodnení rozhodnutia má súd náležite vysvetliť, ako sa vysporiadal s rozhodujúcimi a zistenými skutočnosťami a na akom základe prijal právne závery. Preto ak je rozhodnutie súdu prvej inštancie nepreskúmateľné, lebo neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, na základe ktorých súd rozhodol, prichádza do úvahy iba zrušenie rozhodnutia a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie (rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 226/03).

14. Odvolací súd vzhľadom na vyššie uvedené dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov, je nepreskúmateľný. Nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie mali za následok, že rozhodnutie nespĺňalo požiadavky obsiahnuté v ustanovení v § 220 CSP. Odvolateľke bolo preto znemožnené, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (primerane možno aplikovať závery vyjadrené v stanovisku publikovanom v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 2/2016, v jeho druhej vete), pričom tento nedostatok nebolo možné napraviť pred odvolacím súdom.

15. Odvolací súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo veci samej a v časti trov konania (závislý výrok) zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

16. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní, v intenciách vyššie uvedených záverov odvolacieho súdu, na základe vykonaného dokazovania, posúdiť predložené listinné dôkazy, za účelom preskúmania všetkých rozhodujúcich skutočností, určených hypotézou hmotnoprávných noriem, s prihliadnutím na tvrdenia žalobkyne v žalobe a v priebehu sporu, najmä ZoSÚ (§ 9 ods. 2, § 11 ods. 1), z hľadiska naplnenia zákonom stanovených obligatórných náležitostí zmluvy, absencia ktorých je zákonom sankcionovaná, napr. bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru, prípadne inými právnymi následkami.

17. Pri písomnom vyhotovení súdneho rozhodnutia bude súd prvej inštancie, v intenciách vyššie uvedeného právneho názoru odvolacieho súdu, postupovať v súlade s ustanovením § 220 CSP a preskúmateľným spôsobom vyjadriť skutkové zistenia a právne závery, na základe ktorých vec posúdil a rozhodol.

18. Svoj právny záver zdôvodní zo všetkých zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania musí dať odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

19. Súd prvej inštancie bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé s uvedením skutočností, ktoré považoval za preukázané a ktoré nie, z akých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je

odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán sporu.

20. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

21. Toto uznesenie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/.

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.